

může žádati náhradu, jde především o otázku, zda nemocenská pokladna byla podle zákona povinna vynaložiti náklad, jehož náhrady domáhá se žalobkyně. V tomto směru jsou rozhodny § 6 zákona ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák. nově upravený zákonem ze dne 22. prosince 1920 čís. 689 sb. z. a n., podle kterého jest platiti pojišťovací dávky od počátku nemoci a § 6 b) zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. pozdějšími zákony ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. a ze dne 22. prosince 1920 čís. 689 sb. z. a n. nedotčený, jenž stanoví, že za první den nemoci pokládá se všeobecně den, kdy nemoc byla hlášena, a že za období před tímto dnem, pokud sahají nazpět dále než 2 týdny, nemocenská podpora se vůbec neposkytuje, jinak však jen tehdy, když pojistník pro překážku nemohl závčas se hlásiti a když nad pochybnost prokáže, že nemoc, spojená s nezpůsobilostí ku práci, a lékařské ošetřování počaly se dříve. Lze tedy souhlasiti s dovoláním, že nemocenská pokladna jest podle zákona povinna nésti i náklady na tak zvanou první pomoc, avšak i tyto — a to právě dovolání přehlíží — jen pod tou podmínkou, že nemoc závčas byla hlášena, jak správně vyslovil již odvolací soud. Názor dovolání, že ustanovení §u 6 b) zákona ze dne 20. listopadu 1917 čís. 457 ř. zák. se vztahuje toliko na nemocenské ve smyslu §u 6 (1) čís. 2 zákona ze dne 22. prosince 1920 čís. 689 sb. z. a n., nikoliv též na dávky, uvedené v odstavci (1) čís. 1 tohoto paragrafu, jest mylným, jak patrně z ustanovení §u 6 (3) tohoto zákona, kde se jako nemocenské podpory výslovně označují dávky, uvedené pod čís. 1 a 2 tohoto paragrafu, z čehož plyne, že pojmy nemocenské podpory a nemocenské jsou pojmy různé, z nichž pojem nemocenské podpory jest širším, obsahuje nejen nemocenské, nýbrž i dávky, uvedené v §u 6 (1) čís. 1 zákona, nejméně tedy také léčiva a terapeutické prostředky. Žalobkyně netvrdila, že případy, o které jde, byly u žalované nemocenské pokladny hlášeny, tím méně, že se tak stalo závčas, a, jelikož nemocenská pokladna v případě, že nemoc nebyla hlášena, dle toho, co shora bylo uvedeno, nebyla podle zákona vůbec povinna k nějakému nákladu, nemohla žalobkyně z a n i takový náklad učiniti a byla již z tohoto důvodu její žaloba zamítnuta právem.

Čís. 4103.

Ponechav zboží dalšímu odběrateli, třebas se slevou, dal kupitel na jevo, že se nechce domáhati zrušení kupu z důvodu správy, třebas byl před tím zboží pozastavil.

Umluveno-li zaslání zboží do ciziny bez překládání, počíná lhůta čl. 347 obch. zák., až zásilka dojde do cizozemského místa určení.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1924, Rv I 1037/24.)

Žalobce dodal žalovanému vagon dřeva, jež tento prodal do ciziny. Ježto kupitel žalovaného zboží pozastavil, dal je i žalovaný žalobci k dispozici. Později však dohodl se žalovaný se svým kupitelem v ten rozum, že mu poskytl slevu z ceny, by zboží podržel. Žalobě na zánulacení kupní ceny bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud z té okolnosti, že žalovaný nezachoval se dle čl. 348 obch. zák., neponechav koupené zboží k dispozici prodatele, vyvozuje jeho povinnost k zaplacení kupní ceny. Neprávem. Odvolací soud nevyvozuje povinnost k placení kupní ceny z opomenutí žalovaného dle čl. 347 a 348 obch. zák., nýbrž z kupní smlouvy. Právem však praví, že nemůže se žalovaný brániti proti placení kupní ceny z důvodu vadnosti dodávky, když s ní disponoval a tím zboží schválil. Dle §u 1413 obč. zák. není kupitel povinen přijmouti zboží vadné. Odmítl-li zboží vadné právem, nenastala ovšem povinnost k placení kupní ceny, protože smlouva není splněna. Žalovaný sice odmítl, přijati zaslané mu zboží jako splnění, dav je k dispozici, ale toto odmítnutí odvolal mlčky tím, že později se s kupitelem řeziva K-em dohodl tak, že mu slevu z kupní ceny poskytl, aby dřevo podržel a tedy s dřevem disponoval. To dovolatel sám v dovolání připouští. Takový čin však nelze dle §u 863 obč. zák. vyložit jinak, než, že jím beze všech pochyb žalovaný dal na jevo, že již na odmítnutí zásilky netrvá a ji jako splnění kupu přijímá, třebaš dal ji před tím k dispozici. Přijal-li kupitel zásilku, mohl by ovšem, oznámě vadu dle čl. 347 obch. zák. žádati za zrušení kupu dle pravidel §u 932 obč. zák., kdyby totiž zásilka byla vadna tak, že není k řádnému použití a vady jsou neodstranitelné. Ale toho ani žalovaný netvrdí, ba on tím, že ponechal dřevo svému odběrateli K-ovi se slevou, dal také zřejmě na jevo, že ani zrušení kupu z důvodu správy se domáhati nechce (§ 863 obč. zák.). Usuzuje tedy odvolací soud zcela správně, že žalovaný tím, že dřevo ponechal svému odběrateli K-ovi a dohodl se s ním o slevě, zřejmě zboží jako splnění kupu přijal a i od vrácení jeho a zrušení kupu upustil. Trvá-li však kup, je kupitel povinen k zaplacení kupní ceny. Nesprávným je ovšem úsudek odvolacího soudu, že prodejem K-ovi, stal-li se tento dříve, než zboží bylo přijato, a odesláním zboží na jeho adresu, bylo zboží schváleno. Tomu by tak bylo jen tehdy, kdyby žalovaný měl povinnost ve stanici určení zboží zkoumati a bylo to dle kupeckého zvyku obvyklé. Tomu však dle posudku znalce tak není, a zkoumání exportních zásilek dřeva určených k přímému odeslání do ciziny bez překládání, ponechává se kupiteli dle řádného chodu obchodu, až zásilka dojde do cizozemského místa určení. Nelze proto usuzovati v tomto případě, že zcizením zboží (před dodáním) a odesláním jeho bez zkoumání a vytčení vad bylo schváleno.

Čís. 4104.

Zaručil-li se rukojmí za splátky vyrovnacího dlužníka, neručí za celý původní dluh, jenž se stal splatným nedodržením vyrovnacích lhůt dlužníkem.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1924, Rv II 413/24.)

Samuel H. zavázal se ve vyrovnání zaplatiti svým věřitelům 33% jich pohledávek a Lota H-ová zaručila se za tento jeho závazek. Ježto